

Arrest

nr. 165 556 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 159 823 van 13 januari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. AMPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 februari 2010 bij de Belgische overheid een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen weigerde bij beslissing van 26 april 2011 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Hiertegen stelde de verzoeker op 31 mei 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest van 6 september 2011 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. Op 12 september 2011, werd verzoeker bevolen, onder een bijlage 13quinquies, het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker diende op 10 oktober 2011 bij de Belgische overheid een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 24 oktober 2011 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

1.8. Op 15 februari 2012 dient verzoeker bij de Belgische overheid een derde asielaanvraag in.

1.9. Op 17 februari 2012 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

1.9. Op 5 januari 2016 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf toen hij werd gecontroleerd op de trein richting Brussel. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beval verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit betreft thans de bestreden beslissing die luidt als volgt.

“Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...) nationaliteit: Afghaanse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

■ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

■ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

■ artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

• De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

• Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de beslissing 13quater met Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2012.
- De 3° asielaanvraag, ingediend op 15.02.2012 werd bij beslissing van 17.02.2012 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quater werd hem betekend op 17.02.2012.
- Betrokkene heeft meerdere aanvragen ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

- Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.
- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de beslissing 13quater met Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2012.
- De 3° asielaanvraag, ingediend op 15.02.2012 werd bij beslissing van 17.02.2012 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quater werd hem betekend op 17.02.2012.
- Betrokkene heeft meerdere aanvragen ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

- Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.
- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de beslissing 13quater met Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2012.
- De 3° asielaanvraag, ingediend op 15.02.2012 werd bij beslissing van 17.02.2012 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quater werd hem betekend op 17.02.2012.
- Betrokkene heeft meerdere aanvragen ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Aan verzoeker wordt ook een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

"Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(....)

nationaliteit: Afghaanse

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

*Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17.02.2012
Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

■ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. Het CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending in van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In vijf middelen die samenhangen voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Deze middelen zijn enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing die hieronder dan ook zal beschreven worden als zijnde de bestreden beslissing.

Gelet op de deels gelijklopende grieven worden deze middelen samen behandeld.

Deze middelen luiden:

"4.3.1 Wat bijlage 13septies betreft

Eerste middel genomen uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens;

Doordat:

Verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en zal teruggeleid worden naar zijn geboorteland, zijnde Afghanistan, waar de veiligheidssituatie volatiel is. Dit terwijl verzoeker subsidiaire bescherming heeft gekregen in Italië en ook terug zou willen gaan naar Italië.

Terwijl:

In het licht van artikel 3 EVRM, rust er in hoofde van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling (EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari/Turkije, §39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a./Georgië en Rusland, §448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland, vanaf §358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirishi en anderen tegen Italië? §131).

Een dergelijke onderzoeksplicht bestaat zeker in het geval er veel belastende informatie gekend is over de situatie in het land van bestemming van verzoeker, in casu Afghanistan (zie F. VOGELAAR, "Protection Gap": over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door asielinstanties", TRV 2013, nr. 1, 60-61).

Verzoeker wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. de veiligheidssituatie in Afghanistan indien er een lange tijdspanne tussen de beoordeling van die subsidiaire beschermingsstatus en het geven van een bevel bestaat.

Uit de bestreden beslissingen van tegenpartij blijkt niet dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen m.b.t. de wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, alsook m.b.t. de wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

In die zin kan van tegenpartij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben dat de veiligheidssituatie in Afghanistan aldaar recente verslechterd is.

In het rapport van de UNAMA (Afghanistan Mid-Year Report 2015 protection of civilians in armed conflict) stellen we in de praktijk vast dat de veiligheidssituatie in Afghanistan allesbehalve stabiel is.

"This is a devastating report, which lays bare the heart-rending, prolonged suffering of civilians in Afghanistan, who continue to bear the brunt of the armed conflict and live in insecurity and uncertainty over whether a trip to a bank, a tailoring class, to a court room or a wedding party, may be their last. Impunity for serious violations of international human rights and humanitarian law has been reigning for too long in Afghanistan, and fuelling the cycle of violence. There need to be urgent, concrete steps towards accountability, to break this venomous cycle." (Zeid Ra'ad Hussein, United Nations High Commissioner for Human Rights, Geneva, August 2015).

Verzoeker zou in geval van repatriëring naar Afghanistan ook een IDP worden waardoor zijn situatie deze is van de duizenden uitgezette of teruggekeerde vluchtelingen, wier leven zich afspeelt in een Afghaans vluchtelingenkamp. Daar zou hij onderworpen zijn aan mensonwaardige toestanden, zoals gebrek aan woonst, eten, drinkbaar water, sanitair, elementaire hygiëne en geen toegang hebben tot gezondheidszorg.

Deze omstandigheden, waaronder verzoeker zou terecht komen bij zijn terugkeer naar Afghanistan zijn allesbehalve menswaardig te noemen. Zeker in het licht van zijn subsidiaire beschermingsstatus in Italië. Hij wil dan ook uitdrukkelijk duidelijk maken dat hij terug wil naar Italië, waar hij zijn leven verder wil uitbouwen.

Er kan geen twijfel over bestaan dat verzoeker terecht zal komen in mensonwaardige omstandigheden die een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen uitmaken in het licht van artikel 3 EVRM, in het geval hij wordt teruggestuurd naar Afghanistan.

Onmenselijke behandeling dient in de ruimste zin geïnterpreteerd te worden. Deze onmenselijke of vernederende behandeling wordt in de wettekst immers niet gekoppeld aan de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, waardoor de loutere beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoende draagkrachtig is om te kunnen besluiten dat verzoeker niet zou blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Aldus, gelet op het ruime begrip onmenselijke of vernederende behandeling diende tegenpartij naast de veiligheidssituatie ook de levensomstandigheden in Afghanistan in overweging genomen hebben bij zijn oordeel omtrent de noodzaak tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is van mening dat tegenpartij niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing en heeft nagelaten een afweging te maken m.b.t. het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of op straf in de zin van artikel 3 EVRM.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze reden dient vernietigd te worden.

Tweede middel genomen uit de schending van de materiële motiveringsplicht;

Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet steunt op de werkelijke en correcte feiten.

Terwijl:

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. Indien nodig moet de overheid het nodige onderzoek doen of advies inwinnen betreffende de correcte feiten.

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° Wet van 15 december 1980, wegens het feit dat hij in het Rijk zou verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De documenten die vereist zijn conform artikel 2 van de Wet van 15 december 1980, zijn de volgende:

“1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Er wordt gesteld dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Verzoeker heeft echter wel een geldig paspoort dat hij verkreeg in Italië (**stuk 4, 5 en 6**). Verzoeker verblijft wel degelijk rechtmatig in één van de Schengenlanden, met name Italië. Evenwel had hij zijn fysieke documenten op het moment van de arrestatie niet bij zich. Bovendien heeft verzoeker wel een gekende woonplaats in een Schengenland met name 27 Via Gorizia, Rho, Italië. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker geen gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beperkte motieven van de bestreden beslissing steunen bijgevolg niet op werkelijk bestaande en concrete feiten. Er werd louter vastgesteld dat verzoeker niet in bezit is van de in de artikel 2 van de Vreemdelingenwet opgesomde documenten.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.

Derde middel genomen uit de schending van de formele motiveringsplicht;

Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet afdoende gemotiveerd werd.

Terwijl:

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht die de wettelijke verplichting inhoudt om de materiële motivering in het individueel besluit zelf op te nemen. Bij de formele motiveringsplicht stelt zich men met andere woorden de vraag of de motieven die de beslissing in rechte dragen naar behoren werden verwoord in de beslissing.

De overwegingen moeten onder meer duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig en waarheidsgetrouw zijn.

Voor zover de concrete en correcte feiten in overweging werden genomen door verweerder – quod non –, is de motivering in ieder geval niet afdoende. De verwerende partij maakt er zich louter vanaf door het gebruik van een stijlformule. De motivering beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige documenten, dat er risico bestaat op het onderduiken en reeds eerder geen gevolg heeft gegeven aan een beslissing tot verwijdering doordat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten en geen gekende verblijfsadres heeft.

Voormelde motivering is derhalve geenszins in concreto opgesteld. Het gebrek aan formele motiveringsplicht bevestigt alleen het standpunt van verzoekster, met name dat er ook een schending is van de materiële motiveringsplicht.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.

Vierde middel genomen uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen.

Terwijl:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerder zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Verweerder kan een gebrek aan zorgvuldige voorbereiding worden verweten.

Verzoeker geniet subsidiaire bescherming in Italië (stuk 4, 5 en 6). Er is dan ook geen reden om verzoeker terug te sturen naar zijn geboorteland Afghanistan.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de subsidiaire bescherming die verzoeker geniet in Italië, een land dat lid is van het Schengenacquis.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.

Vijfde middel genomen uit de schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat:

Verwerende partij een beslissing heeft genomen die kennelijk onredelijk is.

Terwijl:

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan, in casu verweerder, op evidente wijze een onjuist gebruik van beleidsvrijheid heeft gemaakt of wanneer het bestuur met andere woorden kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De beslissing die verweerder heeft genomen is onredelijk in vergelijking met het dat hij hiermee wenste te bereiken. Het is niet denkbaar dat enig redelijk handelende overheid een dergelijke beslissing zou nemen.

Het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker terugleiden naar zijn geboorteland, waar hij ondertussen ontworteld is en in tegenstelling in Italië een nieuw leven heeft opgebouwd.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden."

2.2. Waar de verzoeker de bestreden beslissing verwijt de formele motiveringsplicht te schenden en louter een stijlformule te gebruiken, kan deze stelling niet gevolgd worden. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke juridische grondslag met name artikelen 7, alinea 1, artikel 27 en 74/14 van de vreemdelingenwet en geeft een feitelijke uiteenzetting van de toepasbaarheid van de wetbepalingen. Er weze opgemerkt dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen gewag maakte van de subsidiaire beschermingsstatus die Italië hem toekende en dat hij stelde illegaal door te willen reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker geen gevolg gaf aan eerdere bevelen. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk in concreto heeft gemotiveerd, op basis van de feitelijke gegevens die verzoeker kenbaar maakte. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Naast een theoretisch betoog over de materiële motiveringsplicht voert verzoeker in concreto aan dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in het bezit was van een geldig paspoort dat hij verkreeg in Italië. Dit gegeven is juist en vindt steun in het dossier doch werd slechts kenbaar gemaakt na het nemen van de bestreden beslissing op 7 januari 2016. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd aangetroffen door de Franse politie op 24 december 2015 en hij geen identiteitsdocumenten toonde. Op de uitdrukkelijke vraag of hij in het bezit was van een verblijfstitel in het Schengengebied antwoordde verzoeker "neen". Op de vraag of hij een asielaanvraag had ingediend vermeldde verzoeker enkel zijn asielaanvraag in 2010 in België ingediend. Ook op 5 januari 2016, toen verzoeker aangetroffen werd zonder ticket op de trein richting Brussel had verzoeker geen documenten bij en verzweeg hij zijn status in Italië. Pas op 7 januari 2016 verklaarde verzoeker een verblijfskaart van Italië te hebben en dat hij graag naar Italië zou teruggaan.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding, rekening houdend met de feitelijke gegevens die verzoeker kenbaar maakte op het ogenblik van de bestreden beslissing. Bovendien toont verzoeker zijn belang niet aan bij diens grief nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk meldt "wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven." (eigen onderlijning)

Verwerende partij stelt correct: *"Verzoeker dient bij zijn reis naar het buitenland in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort en van de vereiste visa of verblijfskaart. De subsidiair beschermde moet in alle gevallen, ook binnen de EU, een paspoort hebben om te kunnen reizen.*

Verzoeker had echter geen documenten bij zich, zodat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij was immers niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij verklaarde bovendien zelf illegaal in België te willen verblijven om eventueel door te reizen naar Engeland.

Verzoeker betwist de determinerende motieven, die duidelijk zijn weergegeven in de bestreden, op geen enkele wijze.

Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker wordt bevolen het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De bestreden beslissing belet dus geenszins dat verzoeker naar Italië kan terugkeren op grond van de naderhand verkregen informatie dat hij aldaar een subsidiaire beschermde is."

Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van enig document en evenmin verklaarde dat hij in het bezit was van een geldig document. Voorst toont verzoeker niet aan dat hij in België een gekend adres zou hebben gehad op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zoals die gekend waren niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de veiligheidssituatie in Afghanistan volatiel is terwijl zij in Italië de subsidiaire beschermingsstatus zou verkregen hebben en naar daar zou willen terugkeren. Verwerende partij zou niet onderzocht hebben of er bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM. Zij vervolgt dat zij wel over een geldig paspoort beschikt en wel regelmatig in een Schengenland verblijft zodat de bestreden beslissing niet op concrete en bestaande feiten gesteund zou zijn en het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. Zij zou bovendien geen gekend adres hebben. In de bestreden beslissing zou volgens de verzoekende partij gebruik gemaakt zijn van een stijlformulering en de beslissing zou strijden met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker naar aanleiding van een eerste gehoor op geen enkel ogenblik te kennen heeft gegeven dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in Italië werd toegekend. Verzoeker gaf op dat ogenblik aan zich illegaal in België te bevinden met de bedoeling door te trekken naar het Verenigd Koninkrijk. De bestreden beslissing is dan ook gesteund op de juiste feitelijke gegevens waarover de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de beslissing beschikte. Het is slechts bij het tweede gehoor, afgenomen nadat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing genomen had, dat verzoeker voor het eerst melding maakte van de verblijfstitel waarover hij in Italië beschikte. Ondertussen werden ook de vereiste stukken neergelegd waaruit blijkt dat hem in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, meer bepaald legde hij een “permesso di soggiorno” (verblijfstitel) en een Italiaanse identiteitskaart neer.

Uit twee door de verwerende partij neergelegde synthesesdocumenten “telefoongesprek” met vermelding uitvoeringsdatum: 12 januari 2016, blijkt voorts dat de advocaat van verzoeker ervan op de hoogte werd gesteld dat haar cliënt niet naar Afghanistan maar wel naar Italië zal worden verwijderd.

De bestreden beslissing stelt bovendien uitdrukkelijk: *naam: A., voornaam: J., geboortedatum: (...), geboorteplaats: (...), nationaliteit: Afghaanse wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), **tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.***

De verwerende partij bevestigt overigens in haar nota dat de verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus geniet en derhalve niet zal gerepatriëerd worden naar Afghanistan zodat hij niet langer zijn belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing dat hij kadert in artikel 3 van het EVRM gekoppeld aan het feit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst - terwijl dit in de gegeven omstandigheden niet zal gebeuren - aannemelijk maakt.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoeker geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

De middelen zijn ongegrond.

3.1. Verzoeker voert in drie middelen de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De middelen zijn blijkens het verzoekschrift enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, hieronder afgekort als bestreden beslissing. Zij luiden:

“5.3.2 Wat bijlage 13sexies betreft

Eerste middel vernietiging van de beslissing tot verwijdering brengt de vernietiging van het inreisverbod met zich mee;

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (Rvs 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898), zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod.

Indien uw Raad het verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissing tot verwijdering (bijlage 13septies) vernietigt, dient te worden vastgesteld dat hieruit voortvloeit dat de beslissing tot het opleggen inreisverbod van twee jaar eveneens dient te worden vernietigd aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan.

Tweede middel schending van de materiële motiveringsplicht;

Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet steunt op de werkelijk en correcte feiten.

Terwijl:

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet in ieder geval worden vernietigd aangezien zij duidelijk steunt op onjuiste feiten.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt bepaald, heeft verzoeker wel degelijk een gekende woonplaats in Italië. Het weze herhaald dat verzoeker geen enkele intentie had om in België te blijven, doch dat hij op het moment van zijn arrestatie op weg was terug naar Italië.

Kennelijk werd absoluut niet tot een individueel onderzoek overgegaan en is er geen rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.

Derde middel genomen uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen.

Terwijl:

Verzoeker verwijst naar haar argumentatie hierboven omtrent de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en herneemt deze integraal voor wat betreft het inreisverbod.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om de hierboven genoemde redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden.

4.4 Vordering tot schorsing

4.4.1 Wat de bijlage 13septies en 13sexies betreft

4.4.1.1 Ernstige middelen die de vernietiging van de bestreden beslissingen kunnen verantwoorden

Verzoeker verwijst hiervoor naar de voorgaande uiteenzetting onder punt 5.3 waarbij de middelen tot vernietiging werden uiteengezet.

4.4.1.2 Onmiddellijke tenuitvoerlegging brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee

Verzoeker is van oordeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengt.

Met betrekking tot de bestreden beslissing verwijst verzoeker dat hij reeds 2012 niet meer in Afghanistan is geweest en sindsdien een leven heeft opgebouwd in Italië. In Italië verkreeg hij ook een verblijfsvergunning (stuk 4, 5, 6).

Verzoeker terug sturen naar Afghanistan terwijl hij een leven heeft opgebouwd in Italië is in zijn geval een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Bijkomend is dat de levensomstandigheden in Afghanistan voor terugkerende afgewezen asielzoekers zeer precair zijn.

Deze elementen zijn zeer concrete gegevens die aantonen dat verzoeker een ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er is dan ook voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan bevolen worden.”

3.2. Waar gesteld wordt dat geen inreisverbod mogelijk is zonder verwijdering merkt de Raad op dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding, zoals blijkt uit de bespreking van punt 2.2. niet wordt vernietigd. Deze grief is ongegrond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt verzoeker dat hij wel een gekende woonplaats heeft in Italië, waarbij wordt opgemerkt dat deze niet kenbaar werd gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de bestreden beslissing bovendien slechts haar geldingskracht heeft voor zover verzoeker niet beschikt over documenten die vereist zijn om naar het Schengengebied te gaan. Indien verzoeker zijn originele documenten kan voorleggen kan hij zich naar het Schengengebied begeven en bovendien sluit de bestreden beslissing niet uit dat hij in Italië verblijft, rekening houdend met de documenten afgegeven na het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet voorhouden dat er geen rekening is gehouden met zijn individuele situatie nu de bestreden beslissing is genomen afgaand op diens eigen verklaringen.

Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2. nu verzoeker zich beperkt in het derde middel integraal te verwijzen naar de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN